

“Місіс Деловой” (уривок), Вірджинія Вулф
Переклад Расніцької Олени

Як добре! Ніби занурюєшся із голови до ніг! Так було завжди, коли під слабенький скрегіт петель, який у неї і зараз деренчить у вухах, вона відчиняла в Нортоні скляні двері тераси і занурювалася в повітря. Свіже, тихе, не те що зараз, звичайно, вранішнє повітря; як ляпас хвилі; як шепіт хвилі; чистий, знобливий і (для вісімнадцятирічного дівчиська) повний сюрпризів; вона чекала біля відчинених дверей: щось ось-ось станеться; вона дивилася на квіти, дерева, дим обдимав їх, навколо кружляли граки; а вона стояла, дивилася, доки Пітер Волш не промовив: «Мрієте серед овочів?» — Чи не так? — "Мені люди подобаються більше капусти". — Чи не так? Він сказав це, мабуть, після сніданку, коли вона вийшла на терасу. Це сказав Пітер Волш, котрий скоро повернеться з Індії, у червні чи липні, вона навіть забула, коли саме, бо в нього вкрай нудні листи; це слова його запам'ятовуються; та очі; його складаний ніж, посмішка, буркотіння і, коли стільки речей безповоротно пішли - як дивно чи то дивовижно! - Деякі фрази, наприклад, про капусту.

Вона застигла на тротуарі, в очукванні фургона. “Чарівна жінка”, — подумав про неї Скруп Певіс (він її знав, як ти знаєш тих, хто живе поряд із тобою у Вестмінстері); чимось, певно, схожа на пташку; на сойку; синьо-зелена, легенька, жива, хоч їй уже за п'ятдесят і після хвороби вона майже посивіла. Не помітивши його, вона продовжувала стояти біля переходу, і її обличчя трохи напружилося.

Та звісно, коли проживеш у Вестмінстері – скільки? вже більше двадцяти років, - навіть посеред гуркоту вулиці або прокинувшись посеред ночі, так, позитивно - ловиш це особливе завмирання, невимовну, нудну тишу (але, можливо, це через її серце, через наслідки, кажуть, інфлюенці) перед ударом Біг-Бена. Ось! Гудить. Спершу мелодійно – вступ; потім непорушно - годину. Свинцеві кола побігли повітрям. “Які ж ми всі дурні телепні”, — думала вона, переходячи Вікторія-стріт.

Боже, і за що все це так любиш, так бачиш і постійно складаєш, городиш, ламаєш, щомиті наново будуєш; але й найнеможливіші примари, ображені долею, які сидять на порозі, зовсім відспівані, зайняті тим самим; і тому безперечно, їх не беруть жодні постанови парламенту: вони люблять життя. Погляди людей, хитання, шурхотіння, шелест; гуркіт, клекіт, рев

автобусів та машин; човгання ходячих реклам; духовий оркестр, стогін шарманки і поверх дивно тоненький вереск аероплана, - ось що вона так любить: життя; Лондон; і цю червневу мить.

MRS. DALLOWAY, by *Virginia Woolf (fragment)*

What a lark! What a plunge! For so it had always seemed to her, when, with a little squeak of the hinges, which she could hear now, she had burst open the French windows and plunged at Bourton into the open air. How fresh, how calm, stiller than this of course, the air was in the early morning; like the flap of a wave; the kiss of a wave; chill and sharp and yet (for a girl of eighteen as she then was) solemn, feeling as she did, standing there at the open window, that something awful was about to happen; looking at the flowers, at the trees with the smoke winding off them and the rooks rising, falling; standing and looking until Peter Walsh said, "Musing among the vegetables?"—was that it?—"I prefer men to cauliflowers"—was that it? He must have said it at breakfast one morning when she had gone out on to the terrace—Peter Walsh. He would be back from India one of these days, June or July, she forgot which, for his letters were awfully dull; it was his sayings one remembered; his eyes, his pocket-knife, his smile, his grumpiness and, when millions of things had utterly vanished—how strange it was!—a few sayings like this about cabbages.

She stiffened a little on the kerb, waiting for Durtnall's van to pass. A charming woman, Scrope Purvis thought her (knowing her as one does know people who live next door to one in Westminster); a touch of the bird about her, of the jay, blue-green, light, vivacious, though she was over fifty, and grown very white since her illness. There she perched, never seeing him, waiting to cross, very upright.

For having lived in Westminster—how many years now? over twenty,—one feels even in the midst of the traffic, or waking at night, Clarissa was positive, a particular hush, or solemnity; an indescribable pause; a suspense (but that might be her heart, affected, they said, by influenza) before Big Ben strikes. There! Out it boomed. First a warning, musical; then the hour, irrevocable. The

leaden circles dissolved in the air. Such fools we are, she thought, crossing Victoria Street. For Heaven only knows why one loves it so, how one sees it so, making it up, building it round one, tumbling it, creating it every moment afresh; but the veriest frumps, the most dejected of miseries sitting on doorsteps (drink their downfall) do the same; can't be dealt with, she felt positive, by Acts of Parliament for that very reason: they love life. In people's eyes, in the swing, tramp, and trudge; in the bellow and the uproar; the carriages, motor cars, omnibuses, vans, sandwich men shuffling and swinging; brass bands; barrel organs; in the triumph and the jingle and the strange high singing of some aeroplane overhead was what she loved; life; London; this moment of June.